

Van néhány olyan dolog ebben az itteni közéletnek nevezett világban, ami nem tud nem zavarni. Alapvetően az tudja nagyon zavarni az átlagpolgárt, amikor észreveszi, hogy hülyének nézik. Amikor rájön, hogy az a dolog, amit nagy dérrel-dúrral felavatnak vagy bejelentenek, már évek óta meg kellett volna, hogy történjen, most pedig

elvárják, hogy hasra essen tőle.

A Madarasi Hargita a klasszikus esete az ilyen jellegű dolgoknak. Nem tartozom azok közé, akik azért óbégatnak, hogy nem lesz már a régi a Hargita, mert villany és aszfaltút is van már. Azok közé – ha vannak ilyenek –, viszont igen, akik úgy gondolják, hogy a saját szerencsétlenségünkkel, kiszolgáltatott helyzetünkkel nem kellene kérkedni.

Bennem is élénken él, amikor az elmúlt évtizedekben nem terepjáróval, hanem szinte kizárólag gyalog vagy traktor után kötött szekérrel lehetett feljutni a Hargitára.

Megvolt ennek is a hangulata, főleg amikor a „soffér” vagy a „motorúr” a szájához emelte a pálinkás- vagy borospalackot és saját felelősségre elindult felfelé vagy húsz emberrel.

Emlékszem, ez volt a legnagyobb pénzügyi tétel egy hargitai kiruccanásban – nem a szállás, nem az étel, hanem az, hogy „mennyiért visz fel a traktor?” Már akkor feltettük a kérdés, hogy

miért is ne lehetne itt aszfalt és civilizált közlekedés?

Nem lehetett. Közben egyre több lett a traktor és egyre több a ház Ivóban. Mint a gomba egy jó eső után. Akárcsak Libánban, ahová diákkoromban, jó húsz éve jártunk osztálykirándulásra. Villany akkor sem volt, de hangulat igen. Pár éve ugyanez ismétlődött meg – miközben avattak már villanyvezeték-szakaszokat a főúton.

Az avatáskor egyesek elmorzsoltak néhány könnycseppet is, hogy megérték. Ugyanez a Madarasi Hargitára is jellemző – igaz, volt már villany a tulajdonosok igyekezete miatt, aztán pár éve „felgyorsultak” a dolgok, mára ott is megtörtént a vezetékes áram felavatása.

Meggyőződése, hogy ha nem azok az emberek építették volna a panziókat, akik megtették, még mindig menne a herce-hurca az aszfaltozással és a villanykábelekkel is. S ez nemcsak a Hargitára jellemző, hanem más, kisebb vagy nagyobb településekre is, ahol infrastrukturális beruházásról, „állami” vagy uniós pénzről van szó.

Tulajdonképpen nem a fejlődéssel van baj,

hanem azzal, hogy akiknek érdekükben áll learatni a babérokat, úgy állítják be, hogy ez így van rendjén.

Hogy emberi méltóságukban alázódtak meg azok az emberek, akik egész életükben várták, hogy villany vagy aszfaltút legyen a házuk mellett – mert ami másnak jár, nekik miért ne járna. Persze, szép és magasztos dolog a „Végre!”, csak nem illik kérkedni, és azt hirdetni, hogy ez így van rendjén. A „dolgok lassan haladnak”, na, pont ez nincs rendjén – mert valami elakadt, vagy valakik elakasztották, mert nem akarták, hogy legyen az, ami a környékbeli eldugott falvakban is már 50-60 éve van.

Tény és való, hogy infrastrukturálisan nagyon le vagyunk maradva a világ jobbik részétől, ahogy az is, hogy igyekezet azért van – abban is lehet bízni, hogy előbb-utóbb a helyére kerül minden, és lassan-lassan nem lesz gond, hogy az ember a libáni vagy üknyédi hétvégi házában villanyfény mellett dőlhessen hátra. Ugyanúgy, ahogy ezt megteszik ma Ivóban vagy éppen

Gyergyócsomafalván.

Az, hogy az infrastruktúra nincs jól kiépülve, még nem azt jelenti, hogy az emberek nem tudnak gondolkodni. A port lehet hinteni a szemükbe, lehet hálálkodó, köszönő leveleket íratni velük, de attól még tudnak összesúgni, és el is tudnak mosolyodni egy pár kilométeres aszfaltút vagy villany-, esetleg ivóvízvezeték felavatásánál. Jómagam is velük mosolygok.

Annyi baj van, tudom. De legalább ne bánjunk úgy vele, mintha szép és magasztos volna.